

In de 19de eeuw breidden de steden zich steeds sneller uit. Onder invloed van de industriële revolutie migreerden velen van het platteland naar de stad, op zoek naar werk en een beter leven. Nochtans waren de woonomstandigheden er ronduit slecht voor de arbeiders. Zij woonden met velen samen in kleine woningen – vaak niet meer dan één kamer – zonder riolering, verwarming of stromend water. De woningen bevonden zich meestal in beluiken: steegjes die achter de bestaande straten en burgerwoningen lagen verscholen. Deze situatie stond in schril contrast met die van de rijke bourgeoisie die huizen liet bouwen die rijkdom en status uitstraalden. Onder invloed van deze ontwikkeling hielden steeds meer architecten zich bewust bezig met sociale huisvesting. Hun aandacht ging uit naar het ontwerpen van betaalbare woningen met een betere levenskwaliteit: meer licht, lucht en ruimte. De woningen moesten functioneel zijn, sober en met gemeenschappelijke functies: gemeenschappelijk groen, wasruimtes en bij de meest radicalen ook gemeenschappelijke kantines als vervanging van de individuele keukens. Architecten organiseerden zich internationaal in het CIAM (Congrès Internationaux d' Architecture Moderne) en wisselden ideeën uit over de 'minimale woning' en de nieuwe stedenbouw. Er ontstonden nieuwe woonvormen zoals de tuinwijk, of grote appartementsblokken op pilotis in parkachtige omgevingen waar wonen, werken, recreatie en verkeer strikt gescheiden werden. Deze laatste woonvorm werd pas na de Tweede Wereldoorlog op grote schaal toegepast. In de jaren twintig en dertig werden nieuwe architectonische ideeën van wonen in België vooral toegepast in individuele woonhuizen voor een kleine groep vooruitstrevende, cultureel geëngageerde mensen.